

**Η Εμπειρία Φθοράς και Απογύμνωσης του Ιώβ από τον Θεό
στην Παλαιά Διαθήκη
που Είναι Πολύ Κατώτερη από την Εμπειρία του Παύλου στη Καινή Διαθήκη**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 3:1, Β' Κορ 4:10-12, 16-18, Φιλ 1:19-25; 4:4

I. Ο Ιώβ ήταν ενοχλημένος, απορημένος και συγχυσμένος στο έπακρο επειδή υπέφερε από τις καταστροφές που έπληξαν τα υπάρχοντά του και τα παιδιά του, και από την πληγή στο σώμα του, παρά την τελειότητα, την εντιμότητα και την ακεραιότητά του:

- A. Όταν ο Ιώβ καταράστηκε την ημέρα της γέννησής του, που ισοδυναμούσε με το να καταραστεί τη μητέρα του, σίγουρα δεν ήταν τέλειος και έντιμος, ούτε κράτησε την ακεραιότητά του. Αντίθετα, δεν είχε ίχνος ακεραιότητας—Ιωβ 3:1.
- B. Η πρόθεση του Θεού ήταν να γκρεμίσει τη φυσική ύπαρξη του Ιώβ με την τελειότητα και την εντιμότητά του, ώστε να οικοδομήσει έναν ανακαινισμένο Ιώβ με τη φύση και τις ιδιότητες του Θεού προκειμένου να κάνει τον Ιώβ να είναι άνθρωπος του Θεού, συγκροτημένος με τον Θεό, σύμφωνα με την οικονομία Του. Ένας τέτοιος άνθρωπος (όπως ο Παύλος) δεν θα συγχυζόταν ποτέ από ταλαιπωρίες και προβλήματα σε σημείο να καταραστεί τη γέννησή του και να προτιμά να πεθάνει παρά να ζήσει—Φιλ 1:19-25, 4:5-9.
- Γ. Ο Ιώβ παρέμενε στο εξαιρετικό του παρελθόν και αναστέναζε για το άθλιο παρόν του (Ιωβ 29:1-30:31). Ήταν επίμονα προσηλωμένος, και μάλιστα καυχιόταν, στην εντιμότητα, στη δικαιοσύνη, στην ακεραιότητα και την τελειότητά του (27:1-7, 31:1-40):
1. Ο Παύλος, ωστόσο, ασκούσαν στο να ξεχνάει όλα όσα ήταν στο παρελθόν, για να κερδίζει τον παρόντα σημερινό Χριστό στο μέγιστο βαθμό—Φιλ 3:8, 13-14.
 2. Επιπλέον, ο Παύλος δεν ήταν άνθρωπος που άνηκε στο χθες αλλά στο σήμερα (Εβρ 3:7-8, 15, Ψλ 95:7-8). Δεν πρέπει να κοιτάμε μπροστά στο μέλλον ούτε να κοιτάμε πίσω στο παρελθόν. Είμαστε άνθρωποι του σήμερα (Μτ 6:11, 33-34, Λκ 19:9-10, 23:43).
 3. Ο Χριστός που αγαπάμε είναι ο παρών, ο σημερινός Χριστός, Αυτός που είναι πάνω στον θρόνο στους ουρανούς, ο οποίος είναι η καθημερινή μας σωτηρία και προμήθεια για κάθε στιγμή. Μας στηρίζει να ζούμε μια ουράνια ζωή πάνω στη γη—Μτ 28:20; Α' Πε 1:8, Εβρ 8:2, 4:14-15, 7:26, Β' Κορ 6:2, Ρωμ 5:10.
 4. Όταν γίνουμε πλήρως η Νέα Ιερουσαλήμ, θα έχουμε το σήμερα, δεδομένου ότι κάθε ημέρα στην αιωνιότητα είναι ένα σήμερα. Η μόνη ημέρα που έχουμε είναι το σήμερα, όχι το αύριο.
- Δ. Μέσα από τις οκτώ ομιλίες του με τους τρεις φίλους του, ο Ιώβ φανερώνεται ως άνθρωπος με τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:
1. Ο Ιώβ είχε αυτοδικαιοσύνη (Ιωβ 6:30, 9:20, 27:5-6, 32:1), είχε αμαυρωθεί από την επιτυχία και τα επιτεύγματα της φυσικής του ύπαρξης, όντας ικανοποιημένος με αυτό που είχε γίνει, αλλά δεν γνώριζε την άθλια κατάστασή του ενώπιον του Θεού (βλ. Φιλ 3: 9, Απ 3:17-18).
 2. Ο Ιώβ αναγνώριζε τον Θεό κατά το όνομα, αλλά όχι κατά την πραγματικότητα. Δεν ήταν διαποτισμένος και γεμάτος με τον Θεό, ούτε ήταν αναμιγμένος με τον Θεό για να γίνει ένα με Αυτόν—Ψλ 92:10, Λευ 2:4-5, Ρωμ 8:16, Β' Τιμ 4:22, Α' Κορ 6:17, Εφ 3:19, 5:18, 26, Εβρ 2:10-11.

3. Ο Ιώβ δεν κατείχε κανένα στοιχείο που να έδειχνε κάποια πτυχή ή κάποιο χαρακτηριστικό της Νέας Ιερουσαλήμ, που είναι ο οργανισμός του Θεού, ώστε αυτός να ζει τον Θεό και να εκφράζει τον Θεό για την αιωνιότητα. Σε αντίθεση με αυτό, το όνομα του Θεού, το όνομα της Νέας Ιερουσαλήμ και το όνομα του Κυρίου θα είναι γραμμένα πάνω στους νικητές, υποδεικνύοντας ότι αυτό που είναι ο Θεός, η φύση της Νέας Ιερουσαλήμ και το πρόσωπο του Κυρίου θα έχουν υφανθεί στους νικητές—Απ 3:12.
- Ε. Ούτε ο Ιώβ ούτε οι φίλοι του γνώριζαν τον σκοπό που ο Θεός σμίλευε τον Ιώβ. Ο απόστολος Παύλος όμως το γνώριζε, δηλώνοντας στους πιστούς της Καινής Διαθήκης ότι η θλίψη των πιστών κατεργάζεται γι' αυτούς ένα αιώνιο βάρος δόξας, που είναι ο Θεός της δόξας, ο οποίος θα γίνει η ένδοξη μερίδα τους που θα κερδίσουν και θα απολαύσουν στην αιωνιότητα—Β' Κορ 4:17.
- ΣΤ. Εάν ο Ιώβ και οι φίλοι του είχαν αφιερώσει χρόνο για να αναζητήσουν τον Θεό με πνεύμα ταπεινότητας, εξασκώντας το πνεύμα τους στην προσευχή (Ησ 57:15, 66:2, Κολ 4:2), ο Θεός θα τους είχε δείξει ότι ένας αναγεννημένος, μεταμορφωμένος και δοξασμένος άγιος εν Χριστώ δεν έχει καμία σχέση με τον φυσικό άνθρωπο και δεν χρειάζεται να οικοδομηθεί με τις φυσικές αρετές.
- Ζ. Αυτό το ουράνιο όραμα θα τους είχε σώσει από μάταιες συζητήσεις, που σπαταλούσαν χρόνο και αύξαναν τον πόνο για τριάντα πέντε κεφάλαια, σαν την καταγραφή μιας ομάδας τυφλών που ψηλαφίζουν στο σκοτάδι. Μίλησαν για τον Θεό και αναφέρθηκαν στο πνεύμα τους (Ιωβ 32:8), αλλά σε τρεις μακροσκελείς συζητήσεις άσκησαν μόνο το νου τους, αντί να εξασκήσουν το πνεύμα τους για να προσευχηθούν για τον Ιώβ και να έχουν κοινωνία μεταξύ τους, έτσι ώστε όλοι μαζί να μπορούν να αγγίζουν τον Θεό και να λάβουν τον Θεό ως τη ζωή, το φως και την πνευματική προμήθειά τους:
 1. Εάν πρόκειται να έχουμε ζωτικές ομάδες, πρέπει να λάβουμε την προειδοποίηση απ' αυτές τις συνομιλίες στο βιβλίο του Ιώβ. Η ομάδα που βλέπουμε στο βιβλίο του Ιώβ μάς δείχνει ένα αρνητικό παράδειγμα. Είναι το είδος της ομαδικής συνάθροισης που δεν πρέπει να έχουμε στην εκκλησιαστική ζωή σήμερα. Το πρώτο που πρέπει να κάνουμε όταν συναθροισόμαστε είναι να εξασκούμε το πνεύμα μας για να προσευχόμαστε. Οι ζωτικές ομάδες είναι ομάδες ζωντανής προσευχής—βλ. Πραξ 12:5, 11-12, Εβρ 10:24-25, 3:13.
 2. Οι ομάδες είναι ζωτικές σε αυτά τα δύο πνεύματα—ζωτικές στο ανθρώπινο πνεύμα καθώς και στο θείο Πνεύμα του Θεού. Η Χριστιανική ζωή είναι η ζωή του ολοκληρωμένου Πνεύματος, ως η ολοκλήρωση του Τριαδικού Θεού που κατοικεί και αναμιγνύεται με το αναγεννημένο μας πνεύμα, ώστε τα δύο πνεύματα να γίνουν ένα—Ιω 4:24, Ρωμ 8:16, Α' Κορ 6:17, Γαλ 3:14; 6:18.
 3. Πρέπει να μάθουμε να αγγίζουμε το θείο Πνεύμα μέσα στο πνεύμα μας. Αυτή είναι η ουσιαστική σημασία της χριστιανικής ζωής και του χριστιανικού έργου. Αυτή είναι η κίνηση του Θεού στον άνθρωπο και η κίνηση του ανθρώπου στον Θεό, για να εκπληρώσει την οικονομία Του, το σχέδιό Του, που είναι να παρέχει τον εαυτό Του, εν Χριστώ ως το Πνεύμα, μέσα στον άνθρωπο, ώστε να οικοδομήσει το Σώμα Του και να προετοιμάσει τη νύφη Του για να ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ—Β' Κορ 2:13, Φιλ 3:3, Ρωμ 1:9.
 4. Ο Παύλος τονίζει στην προς Ρωμαίους επιστολή ότι ό,τι είμαστε (2:29, 8:5-6, 9), ό,τι έχουμε (εδ. 10, 16) και ό,τι κάνουμε προς τον Θεό (1:9, 7:6, 8:4, 12:11) πρέπει να είναι εν πνεύματι. Πρέπει να καταρτιστούμε και να οικοδομηθούμε για να γίνουμε εν πνεύματι άνθρωποι. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αγαπάμε τον Θεό, να αναζητούμε τον Χριστό ή να γίνουμε νικητές από το να είμαστε εν πνεύματι (Απ 1:10, 4:2, 17:3, 21:10).

II. Η εμπειρία φθοράς και απογύμνωσης του Ιώβ από τον Θεό στην Παλαιά Διαθήκη ήταν πολύ κατώτερη από την εμπειρία του Παύλου στην Καινή Διαθήκη—Α' Τιμ. 1:16:

- A. Ο Θεός μάς φθείρει για να μας εξαντλήσει, αλλά και μας απογυμνώνει για να γκρεμίσει και να αφαιρέσει το σύνολο της φυσικής μας ακεραιότητας—τη φυσική μας τελειότητα και εντιμότητα στον χαρακτήρα μας—που αντικαθιστά το να ζούμε τον Χριστό για να Τον εκφράζουμε—Φιλ 1:19-20, 3:4-9α.
- B. Μέρα με τη μέρα και ώρα με την ώρα, ο Ιώβ φθειρόταν στη θλίψη, όμως στην Καινή Διαθήκη, η φθορά και η απογύμνωση από τον Θεό γίνονται ευχάριστες εμπειρίες. Από την ημέρα που μεταστράφηκε στον Κύριο, ο Παύλος ήταν άνθρωπος που βίωνε τη φθορά και την απογύμνωση από τον Θεό σαν ένας φυλακισμένος εν Κυρίω. Ωστόσο, ήταν γεμάτος χαρά και αγαλλίαση—Πραξ 9:15-16, Β' Κορ 4:16, Φιλ 1:19-21α, Εφ 3:1, 4:1, Φιλ 1:4, 18, 25, 2:2, 17-18, 28-29, 3:1, 4:1, 4.
- Γ. Ο Παύλος συσταυρώθηκε με τον Χριστό. Το να ξαναγεννηθούμε μέσω του τερματισμού και της παλιγγενεσίας σημαίνει να αναγεννηθούμε ως συσταυρωμένοι (Ιω 3:5, Ρωμ 6:4, Κολ 2:12). Όπως ο Παύλος, έτσι κι εμείς ξαναγεννηθήκαμε ως σταυρωμένοι με σκοπό από εκείνη την στιγμή να μην ζούμε πλέον εμείς, αλλά ο Χριστός να ζει μέσα μας (Γαλ 2:20).
- Δ. Στη χριστιανική μας ζωή σήμερα, πεθαίνουμε για να ζούμε (Γαλ 2:20, Α' Κορ 15:31, 36, Ιω 12:24, Β' Κορ 4:11). Το να πεθαίνουμε για να ζούμε είναι η σωστή έννοια του να σηκώνουμε τον σταυρό (Μτ 16:24-26).
- Ε. Στην εμπειρία φθοράς και απογύμνωσης από τον Θεό, ο Παύλος δεν θλιβόταν κάτω από τις πιέσεις που δεχόταν από κάθε πλευρά, ούτε χανόταν παρόλο που καταβαλλόταν. Ο Παύλος δεν καταράστηκε την ημέρα της γέννησής του, ούτε είπε ότι προτίμησε να πεθάνει παρά να ζήσει. Αντιθέτως, μετά από πολύ αναλογισμό, ο Παύλος είπε ότι προτιμούσε να ζει για χάρη της προόδου των αγίων (την αύξησή τους στη ζωή) και για τη χαρά τους στην πίστη (την απόλαυση Χριστού)—Β' Κορ 1:8-9, Γαλ 2:20, Φιλ 1:21-25.
- ΣΤ. Όταν ο Παύλος υπέφερε από ταλαιπωρίες για χάρη του Χριστού (Β' Κορ 12:10), ήταν ευχαριστημένος, ευτυχισμένος, και μάλιστα χαιρόταν εν Κυρίω για τις εμπειρίες του (Κολ 1:24, Φιλ 2:17-18).
- Ζ. Ο Παύλος ήθελε να γνωρίζει τον Χριστό, τη δύναμη της ανάστασής Του και την κοινωνία των παθημάτων Του, προκειμένου να συμμορφωθεί στον θάνατο του Χριστού (Φιλ 3:10). Λάμβανε τον θάνατο του Χριστού ως τη διάπλαση για τη ζωή του, και ήταν μεγάλη του χαρά να διαμορφώνεται στον θάνατο του Χριστού.
- Η. Ο Παύλος μεγάλυνε τον Χριστό με το να ζει τον Χριστό, είτε δια της ζωής είτε δια του θανάτου, μέσω της άφθονης χορήγησης του Πνεύματος του Ιησού Χριστού. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, ήθελε αυτό το είδος ζωής να ζει ο άνθρωπος—Φιλ 1:19-21α, Γεν 1:26.
- Θ. Ο Παύλος είπε ότι πάντα περίφερε στο σώμα τη νέκρωση, τη θανάτωση του Ιησού, και παραδινόταν στον θάνατο για χάρη του Ιησού, ώστε η ζωή του Ιησού να μπορεί να φανερώνεται στη θνητή σάρκα του. Όταν βρισκόμαστε κάτω από τη νέκρωση του θανάτου του Κυρίου, η αναστάσιμη ζωή Του μεταδίδεται στους άλλους μέσα από μας—Β' Κορ 4:10-12:
 - 1. Η νέκρωση του Ιησού στο περιβάλλον μας συνεργεί με το ενοικούν Πνεύμα για να θανατώσει τον φυσικό μας άνθρωπο (τον εξωτερικό μας άνθρωπο), που αποτελείτε από το σώμα και την ψυχή μας. Καθώς φθείρεται ο εξωτερικός μας άνθρωπος από το θανατηφόρο έργο του θανάτου, ο εσωτερικός μας άνθρωπος ανακαινίζεται, μέρα με τη μέρα, με τη φρέσκια προμήθεια της αναστάσιμης ζωής—Β' Κορ 4:16.

2. Ο Παύλος είπε ότι πέθαινε καθημερινά (Α' Κορ 15:31). Κάθε μέρα κινδύνευε με θάνατο, αντιμετώπιζε τον θάνατο και πέθαινε στον εαυτό του (Β' Κορ 11:23, 4:11, 1:8-9, Ρωμ 8:36).
 3. Η εφαρμογή του θανάτου του Χριστού και η αποτελεσματικότητά του είναι στο σύνθετο Πνεύμα, το οποίο κατοικεί στο πνεύμα μας για να παρέχει τον θάνατο του Χριστού και την αποτελεσματικότητά του, από το πνεύμα μας στην ψυχή μας, ακόμη και στο θνητό μας σώμα—Εξ 30:22-25, Ρωμ 8:6, 9-11.
 4. Αυτή η παροχή είναι το χρίσμα (Α' Ιω 2:20, 27), και το χρίσμα είναι η κίνηση του ενοικούντος Πνεύματος. Η προσευχή μας ενεργοποιεί την κίνηση του ενοικούντος Πνεύματος, και μέσα σε αυτήν την κίνηση, υπάρχει η θανατηφόρα δύναμη.
- I. Κατά την εμπειρία φθοράς και απογύμνωσης από τον Θεό, ο Παύλος είπε ότι η προσωρινή ελαφριά μας θλίψη κατεργάζεται σε μας, από υπερβολή σε υπερβολή, αιώνιο βάρος δόξας. Το «αιώνιο» έρχεται σε αντίθεση με την λέξη «προσωρινή». Το «βάρος» έρχεται σε αντίθεση με τη λέξη «ελαφριά». Και η «δόξα» έρχεται σε αντίθεση με τη «θλίψη»—Β' Κορ 4:16-17, Ρωμ 8:28-29.
- ΙΑ. Ο Ιώβ θεωρούσε την οδύνη με τη θλίψη ως κάτι πολύ βαρύ, ενώ ο Παύλος θεωρούσε τη θλίψη του προσωρινή και ελαφριά. Αντί να νοιαζόμαστε για τη θλίψη μας, θα πρέπει να νοιαζόμαστε για την αύξηση του Θεού, ως το βάρος της δόξας μέσα μας, καθώς μεταμορφωνόμαστε από βαθμό σε βαθμό δόξας. Εφόσον έχουμε περισσότερο από τον Θεό μέσα μας, αυτό είναι που πραγματικά έχει σημασία—Πραξ 7:2, Β' Κορ 3:18, Κολ 2:19:
1. Όπως ο Παύλος, έτσι κι εμείς βρισκόμαστε σ' ένα περιβάλλον οδύνης και πίεσης, το οποίο συνεργεί με το Πνεύμα για να θανατώσει τον φυσικό μας άνθρωπο. Πρέπει να συνεργαζόμαστε με το ενοικούν Πνεύμα και να αποδεχόμαστε το εξωτερικό περιβάλλον, με το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα μας, επειδή δεν θεωρούμε τα πράγματα της προσωρινής θλίψης που βλέπονται, αλλά τα πράγματα της αιώνιας δόξας που δεν βλέπονται—Φιλ 1:19-20, Β' Κορ 4:18, Εβρ 11:1, 27, Β' Κορ 5:7.
 2. Πρέπει να εξασκούμε το πνεύμα μας για να χαιρόμαστε εν μέσω του θανατηφόρου περιβάλλοντός μας (Φιλ 4:4). Η κυριαρχία του Κυρίου ενεργεί για να μας θέτει υπό τη νέκρωση του θανάτου του Χριστού, έτσι ώστε η ζωή Του να φανερώνεται στο σώμα μας με την ανακαίνιση του εσωτερικού μας ανθρώπου, για να μας κάνει καινούργιος σαν την Νέα Ιερουσαλήμ (Β' Κορ 4:10-12, 16, 5:17, Γαλ 6:15, Απ 21:2, 5, 10).